

Капител

издава Училищният ученически съвет при ПГСАГ • Лубор Байер •

бр. I

мес. II год. ММХХІІІ

Уважаеми читатели, вече 79 години ПГСАГ „Лубор Байер“ е значима част от историята на българското професионално образование. Като училище с дългогодишен опит и традиции в подготовката на едни от най-добрите кадри в сферата на строителството, ние се стремим да предоставяме качествено и модерно средно професионално образование, съобразено с нуждите на пазара на труда, новите технологии и материали и последните тенденции в сектора.

Честването на годишнините на едно училище е своеобразен мост, който свързва миналото, настоящето и бъдещето. Време за равностетка – да се обърнем назад към извървения път, към завоюваните победи и успехи. Време, в което да застанем по-знаещи и може-

щи срещу предизвикателствата на настоящето, както и време да отправим поглед към бъдещето, защото тук, в ПГСАГ „Лубор Байер“, ние изграждаме неговите основи, които да издържат изпитанията на времето.

Уважаеми колеги, позволете ми да Ви поздравя за това, че сте избрали да упражнявате една от най-благородните, но и трудни професии – учителската! Да си учител е не просто работа, а призвание.

Бъдете все така всеотдайни и нека успехите на Вашите ученици служат като награда за професионализма и за ентузиазма, които влагате в работата си! Защото, както казва Плутарх, "Ученикът не е съд, който трябва да бъде запълнен, а факел, който трябва да бъде запален".

Скъпи ученици, продължавайте с дръзновение да пишете историята на нашето училище, с гордост да пазите традициите му и със знанията, труда и таланта си да прославяте името му у нас и в чужбина!

Бъдете строители на бъдещето, но не забравяйте и с признателност да се връщате назад при извора и да черпите от опита и познанията на всички Ваши преподаватели, запалили във Вас любовта към професията и пламъка на знанието, защото колкото по-висока е една сграда, толкова по-дълбоки са основите ѝ. Растете, градете, творете и нека се гордеем с Вас!

инж. Георги Славов, директор на ПГСАГ „Л. Байер“

Уважаеми учители и ученици,

С първия брой на училищния вестник "Капител" Ви поздравявам по повод 79-годишнината от основаването на нашето училище ПГСАГ "Л. Байер".

Настоящото издание отразява живота на училищната ни общност през първия учебен срок и е продукт на съвместна работа. Благодарим на всички, помогнали вестникът да стане реалност!

Бъдете здрави, носете късмета със себе си, сбъдвайте мечтите си и бъдете успешни!

Живко Желязков, председател на УУС

В броя ще видите

Историята около нас

Блицинтервю

Инициативи на УУС

Ние в друга светлина

Учим и творим

Събития по повод 79-годишнината

и още...

Капителът е архитектурен елемент, който се намира в най-горната част на колоната. Освен красотата, която придава на сградата, той има и важна конструктивна функция – да предава равномерно натоварването върху колоната. Капителът е най-ясният индикатор за стила и за епохата. Този, който е използван в нашия вестник, принадлежи към йонийския архитектурен стил.

Капителът е символ на древно строителство, отличаващо се с устойчивост във времето и с непреходна красота.

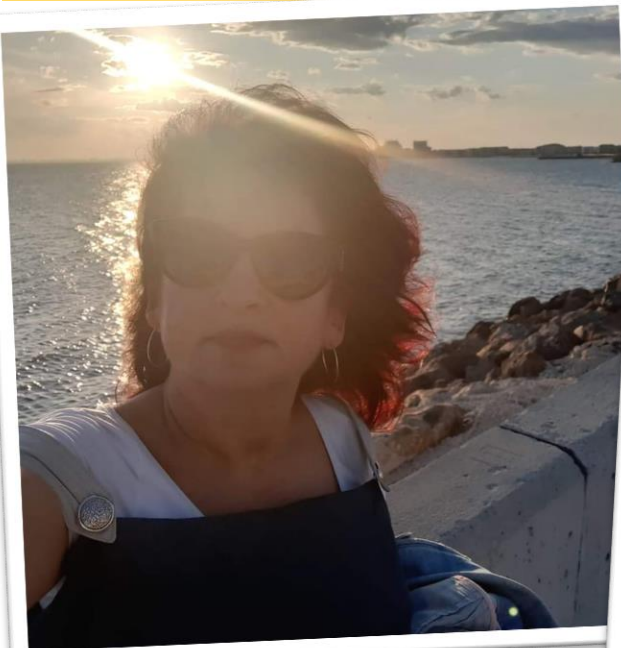
Непреходното и естетическото в капитела преpraщат и към писаното слово, което оставя трайна следа в съзнанието ни. Редакционният екип, избрал „Капител“ за име на вестника, вярва, че така ще имаме здрава основа, върху която да градим, и възможност да продължим традицията чрез собствен вестник да отразяваме пъстротата и многообразието на живота в училищната ни общност.

Защо?! Капител

По повод Деня на народните будители РУО- Стара Загора удостои с награда „Митрополит Методий Кусев“ и диплом за значими постижения в професионалната педагогическа дейност и принос в системата на предучилищното и училищното образование инж. Димитрина Къосева, старши учител по професионално образование и обучение при ПГСАГ „Лубор Байер“.

Благодарим на инж. Димитрина Къосева за всеотдайната ѝ работа и принос в издигането на авторитета на специалността „Геодезия“!

Балканската война се явява едно от най-важните събития в нашата история. По силата на военно-оперативния план на войната на Стара Загора е определено значимо място в нея.

В началото на октомври 1912г. в сградата на Мъжката гимназия „Иван Вазов“, днес ПГСАГ „Лубор Байер“, се установяват Главната квартира и Щабът на действащата Българска армия, които остават там до края на месеца. По това време градът ни все още носи белезите от опожаряването през Руско-турската война и представителните сгради с достатъчно стаи и удобства са малко.

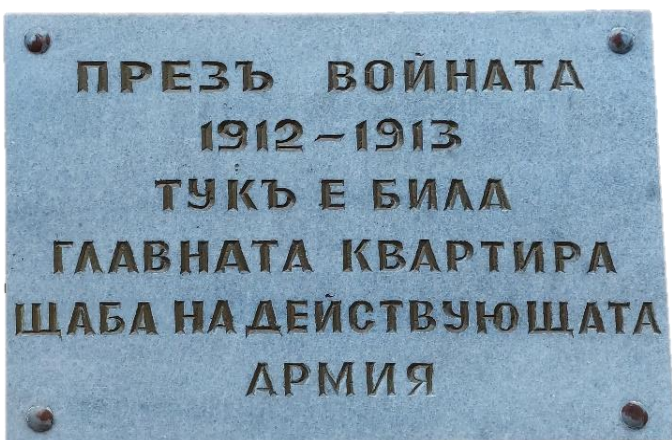
Според ген. Никола Фичев, началник на Генералния щаб на действащата армия, главната причина да се избере Стара Загора за седалище на висшето командване е, че градът е взел на телеграфните съобщения в Южна България, което дава възможност за свързване с всички войскове части на обширния военно-стратегически фронт, а също така и с останалата част на страната.

Снимка от времето на Балканската война - генералите пред сградата на гимназията, фонд на Народната библиотека - София

На фасадата на сградата на нашето училище, вдясно от главния вход, се намира паметна плоча, която ни осведомява за превръщането на сградата в Генерален щаб на Българската армия по време на Балканската война. Тя е поставена там през 1914 г., когато денят 26 март (падането на Одринската крепост) започва да се чества като празник на 12-ти пехотен Балкански полк, разположен в Стара Загора.

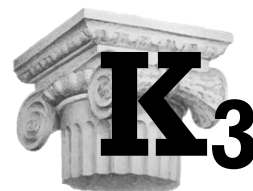
Оригиналната плоча, под влияние на атмосферните условия, се е пропукала, разцепила и паднала. Била е прибрана в Историческия музей, където се съхранява и днес.

Плочата, която в момента информира за ролята на училището ни през годините на Балканската война, е дарение от Тракийското дружество „Одринска епопея“ - Стара Загора. Тя е възстановена в автентичния си вид от Христо Христов и тържествено поставена на фасадата на сградата през 1997 г.

Снимка на плочата, поставена на фасадата на нашето училище днес

Автор: Радостина Стайкова, преподавател по история

Тази рубрика е насочена към бившите възпитаници и настоящи преподаватели в ПТСАТ „Л. Байер“. Общият им брой представлява половината от интервюираните в бр. 1 на в. „Капител“, подбрани на случаен принцип, чрез жребий.

**инж. Моника
Петрова**

**арх. Милена
Танева**

<p>1. С какво ще запомните времето, когато сте били наш ученик?</p>	<p>Нещата не са се променили много от тогава, постоянно трябваше да чертаем и да изчисляваме проекти.</p>	<p>Може би най - траен спомен от онова време остави моментът, когато извоювахме правото да си върнем сградата на строителния техникум , тази в която днес вие учите, и да я възстановим с ръцете си по време на нашата учебна практика. Осъзнах какво означава силата на човек, когато има цел, кауза и най – вече, вяра.</p>
<p>2. Какъв бяхте като ученик?</p>	<p>Когато бях ученичка се занимавах и със спорт и затова често ми се налагаше да отсъствам от училище, но въпреки това винаги съм наваксвала пропуските и съм си предавала проектите в срок.</p>	<p>Добро дете, пълен отличник, ха-ха-ха-ха, без първото. Не бях от най-послушните, но пък не допусках да ме хванат неподготвена. Не беше целенасочено, просто всичко свързано с професията строител ме интересуваше.</p>
<p>3. Защо избрахте професията учител?</p>	<p>По-скоро професията избра мен!</p>	<p>Всъщност професията учител не е моя избор, аз съм архитект по душа, призвание и професия, а професията учител ме намери сама и беше доста настоятелна. /Пак се смея./ Е, хайде, заради училището, в което съм учила, ще опитам временно. Каква беше мотивацията ми? Учейки другите, усъвършенствам и надграждам себе си.</p>

инж. Моника
Петрова

арх. Милена
Танева

4. Според Вас, какви качества трябва да притежава един учител?	Освен да има невероятно търпение, учителят трябва да умее да влиза в обувките на ученика.	Качества? Не точно. Бих казала, душа, способност да погледне дълбоко в очите на децата и да открие онова, което ще отвори сърцата им за търсене, голяма доза творчество ....и винаги да си остане дете :)
5. Как избрахте нашето училище за професионална кариера?	Не само по чисто професионално направление, но не мога да отрека, че училището има сантиментална стойност за мен.	Не възприемам тази работа точно като кариера. Бих казала, че това е един вид призвание или съдба, което ме намери само или... хаха, Господ ме наказва за ядовете, които създавах на учителите си някога :)
6. На какво искате да научите вашите ученици?	Освен знания за професията строител, искам да ги науча, че всяка постъпка си има последствия и те трябва да са готови да ги поемат.	Никога да не спират да търсят.
7. Отправете послание към учениците.	Бъдете непримирими и смело следвайте пътя си!	Бъдете себе си, мислете, търсете, дръжте ума си буден.

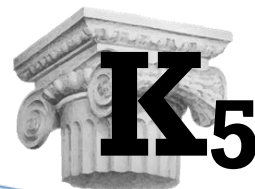
инж. Румяна
Николова

Димка
Кънева

1. С какво ще запомните времето, когато сте били наш ученик?	Ще запомня това време със своите съученици, с учителите и с емблематичната сграда. Ние бяхме много задружен клас, запазих приятелства от това време и до днес. А моите учители бяха достойни хора и пример за подражание със своя професионализъм и добро отношение към нас, учениците, особено класните ми ръководители инж. Мария Димитрова и инж. Илия Димитров.	Връщането на сградата на училището ни. Физическото преместване на училището ни от ПГСД „Недьо Ранчев“ на настоящия адрес.
--	---	---

ВЪПРОСИ

ОТГОВОРИ

<p>2. Какъв бяхте като ученик?</p>	<p>Бях отлична ученичка, уважавах своите учители и следях с интерес техните уроци. Както казах ние бяхме задружен клас - празнувахме заедно рождени дни, ходихме на бригади и на екскурзии, не ни беше скучно!</p>	<p>Като ученичка бях прилежна, отговорна и старателна. Геодезията ми вървеше, но още тогава имах афинитет към хуманитарните науки.</p>
<p>3. Защо избрахте професията учител?</p>	<p>Причините са много! Може би, защото съм имала добри учители, заради които тази професия буди уважение у мен, заради хубавите ученически спомени. Аз обичам работата с младите хора. Всичко това ме и удовлетворява, и радва.</p>	<p>Избрах психологията, защото ми помогна да се оформя като самостоятелна личност. Тя в най-голяма степен се припокрива с особеностите на моя характер и със стремежа ми да помагам на хората в решаването на проблеми.</p>
<p>4. Според Вас, какви качества трябва да притежава един учител?</p>	<p>Организираност и добра комуникативност, точност, добронамереност, търпение, любов към професията и учениците, комбинативност. Тази професия изисква непрекъснато учене и самоусъвършенстване, голяма динамика и себеотрицание.</p>	<p>Добра професионална подготовка като начало, после умение да преподава достъпно и интересно, а и не на последно място да има правилен и индивидуален подход към всеки ученик.</p>
<p>5. Как избрахте нашето училище за професионална кариера?</p>	<p>Разбрах ,че има свободно място за учител по геодезия случайно, но .....няма случайни неща!</p>	<p>Когато избрах психологията за своя професия, не съм и предполагала, че отново ще бъда част от училището, което съм завършила. Беше обявен конкурс за педагогически съветник в началото на 2012 г. и бях поканена от г-жа Димитрина Къосева, моя курсов ръководител, от името на колеги от педагогическия колектив на училището да се явя на конкурса. Нищо случайно в живота ни няма!</p>
<p>6. На какво искате да научите вашите ученици?</p>	<p>Бих искала да науча своите ученици на упоритост и постоянство, на трудолюбие и толерантност, на екипна работа, търпение и отговорност, да постигат целите си и да не се отказват от мечтите си!</p>	<p>Бих искала да ги науча на човещина, организационни качества, будна гражданска съвест, национално самочувствие и самоуважение.</p>

инж. Румяна
Николова

Димка
Кънева

7. Отправете послание към учениците.	Да бъдат здрави и отговорни млади хора! Да бъдат гордост на своите родители и учители! Да сбъдват своите мечти и да останат с трайни знания и хубави спомени от ПГСАГ "Л.Байер" Стара Загора! Нека имат добра реализация и да бъдат удовлетворени от своите избори в живота!	Бъдете по-добра версия на себе си от вчера! Не всичко в живота е пари!
--	--	--

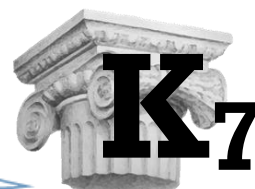
инж. Златина
Петрова

инж. Дарина
Кръстева

1. С какво ще запомните времето, когато сте били наш ученик?	Дисциплина, любопитство, труд, оригиналност и шури преживявания с моя клас - ние всички бяхме странни птици с различни интереси и таланти.	Бяхме един от най-задружните класове, със собствен живот и близки взаимоотношение, които продължават и до днес. Имахме незабравими учители, които оставиха трайна следа в нашия живот.
2. Какъв бяхте като ученик?	Обичах да виждам резултата от работата си. Отнесен художник, поет, абе блейка. Винаги имах необходимост да „прескоча“ правилата. Обичах часовете по архитектура и рисуване при арх. Станев (Джоко). Историята, географията и литературата ми бяха удоволствие. Колкото и да е странно- математиката също.	Учех избирателно, имах любими предмети като специалните, математика и други, по които се подготвях с интерес. Внимавах и научавах материала още в час. И не толкова любими предмети, по които учех най-вече, когато очаквах да ме изпитат.
3. Защо избрахте професията учител?	Всъщност по професия съм строителен инженер, а учител по длъжност. В това поприще попаднах по покана на колеги и останах до днес. Може би защото обичам децата и мисля, че имам какво да им дам.	Обичам да работя с млади хора. За мен това е професия, упражняването на която ми доставя удоволствие.

ВЪПРОСИ

ОТГОВОРИ

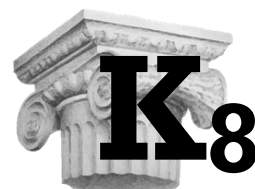
инж. Златина
Петрова

инж. Дарина
Кръстева

4. Според Вас, какви качества трябва да притежава един учител?	Любов, търпение, здрави нерви и един Росинант, за да го носи срещу вятърните мелници.	На първо място да обича учениците си и да е загрижен за тях. След това да бъде добър професионалист, да може да преподава трудните уроци по лесен и разбираем начин.
5. Как избрахте нашето училище за професионална кариера?	То избра мен и ме повика :)	ПГСАГ „Л. Байер“ или „Строителният техникум“ винаги е имал притегателна сила, както за мен, така и за много други, които са продължили да работят като учители в любимото училище.
6. На какво искате да научите вашите ученици?	Най-вече на човечност, честност, уважение и трудолюбие (старомодна съм). И любопитство към света.	Искам да науча учениците си на необходимите знания и умения, за да се изградят като добри професионалисти и личности.
7. Отправете послание към учениците.	Не се вземайте много на сериозно, самодоволството отрязва крилетата ни.	Бъдещето е пред Вас, поставяйте си цели и работете, за да ги постигнете!

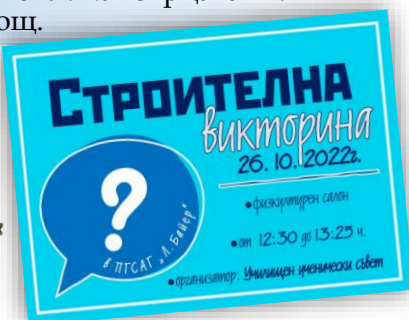
Очаквайте продължение на рубриката във
втори брой на в. „Капител“

Коледно радио

В навечерието на коледните празници за втора поредна година прозвуча Коледното радио на Училищния ученически съвет. Подобно на миналата година изготвихме списък с подходящи коледни песни. Желаещите да отправят поздрав не бяха малко. Оформените заявки за поздрав пускаха в кутията на Коледното радио. Поздравите огласиха фоайето на училището и бяха публикувани в неформалната фейсбук група в последния учебен ден преди Коледа. Коледният дух и магията на музиката стоплиха сърцата ни в очакването на святата нощ.

Строителна викторина

Навръх Димитровден, Деня на строителя, в ПГСАГ „Л. Байер“ се проведе строителна викторина, организирана от Училищния ученически съвет. В състезанието за професионални знания участваха 4 отбора, всеки с по трима участници, представители на своята специалност от 8. до 10. клас. Викторината се състоя в три кръга: "История в строителството, архитектурата и геодезията", "Строителни материали и геодезия" и "Познай изображенията". Отборите попълваха отговорите си в предоставени листи за отговори, а след приключване на тематичния кръг бяха предадени на компетентното жури за проверка на точките и сумиране. Всички отбори, заели призовите места, получиха награди. Имаше въп-

роси и към публиката, а за всеки верен отговор – заслужена награда. Жури на състезанието бяха преподавателите инж. Христина Петрова, инж. Румяна Николова и инж. Моника Петрова. Ентузиазмът при подготовката на викторината, както и огромният интерес в деня на провеждането ѝ ни кара да вярваме, че сме поставили началото на една добра традиция в нашето училище и строителната викторина ще се превърне в неизменна част от училищния патронен празник. За подготовката на въпросите и професионалното консултиране относно организацията помогнаха инж. Христина Петрова, инж. Димитрина Кюсева и инж. Златина Петрова. Гости на събитието бяха представители на ръководството на училището, преподаватели и ученици. Изказваме благодарност за съдействието на всички, включили се в подготовката. Своето впечатление от деня споделя инж. Христина Петрова, жури и консултант по организацията на събитието: „Категорично считам, че трябва да има повече подобни инициативи. Нашите ученици са избрали една от най-динамичните професии, която изисква от тях като бъдещи строители - да са информирани, любознателни, креативни млади хора. Подобни качества се „отглеждат“ в подходяща среда. Затова е важно да има повече възможности за изява на онези, които четат повече, които се интересуват от постиженията в професията, от съвременните тенденции в специалността, която изучават. Като учител се стремя да стимулирам професионалната любознателност у учениците и много се радвам, когато откривам „съмишленици“ сред тях. Винаги си пожелавам наученото в час да буди интерес и да подтиква към самостоятелни търсения. Така се изграждат добрата техническа грамотност и обща култура, особено необходими за всеки добър професионалист. А на този етап – просто да се спечели професионално състезание... За мен беше удоволствие да съдействам в подготовката и провеждането на викторината. Това беше една благородна надпревара със знания, която срещна екипи, сформирани по специалности. Надявам се да сме били максимално обективни в оценките. И същевременно вярвам, че най-голямата награда за всички бяха хубавите емоции. Нека има повече такива поводи!“

„Подари забавление и топлина за Коледа“

по проект BGLD-1.003-0003 “Международен младежки център – мисли локално, действай глобално!”, финансиран от Финансовия механизъм на Европейското икономическо пространство, реализиран в партньорство с ММЦ-Стара Загора, Обществения дарителски фонд и доброволци от средните училища в Стара Загора.

Ръководител на проекта е Димка Кънева Косева – педагогически съветник в ПГСАГ „Л. Байер“. Членове на основния екип са Живко Желязков - председател на УУС, Полина Русева – зам.председател на УУС, Симона Николова и Анастасия Петкова - членове на УУС.

В навечерието на коледните семейни празници всеки усеща топлотата в дома си, заобиколен от своите близки. Покрай празничната подготовка на подаръците и трапезите се случва магията на общуването в семейството. Тогава децата искрено се забавляват и усещат коледния дух, подправен с аромата на канела и портокалови корички. Всичко това като преживяване на семейната общност липсва на децата, лишени от родителски грижи, които са настанени в социалните домове.

Целта на проекта е реализиране на коледен празник със забавни игри, танци и подаръци за деца, лишени от родителска грижа и настанени в социални домове в Стара Загора.

Със съдействието на специалистите от Обществения дарителски фонд се свързахме с директорите на домовете, информирахме ги за намеренията си, а те заявиха поименно децата, които могат да се включат в коледния празник. Събрахме детски играчки, книжки, настолни игри, подходящи за подаръци на децата в няколко училища. Набрахме над 30 доброволци-ученици от средните училища от 8. до 12. клас, които да реализират инициативата. Подготвихме аниматорската програма, като подбрахме подходящи ролеви игри и задачи, техническо обезпечаване от ММЦ. Подготвихме и опаковахме индивидуални подаръци за децата по предварително подаден списък от директорите на домовете. От ММЦ-СЗ ни осигуриха хранителни продукти (по рецепти), необходими за коледната кухня. От Обществения дарителски фонд осигуриха индивидуални торбички с лакомства за всички 34 деца от домовете, които им бяха подарени заедно с другите подаръци на финала на празника.

Проведохме инициативата в три зали – столовата с кухненски бокс, танцовата зала и конферентната зала в ММЦ. Всички участници се забавляваха много заедно, опознаха се и споделиха общи приятни преживявания. Децата от домовете поне за миг се почувстваха част от една приятна и загрижена общност, а доброволците от училищата споделиха магията на коледния празник като даряващи, а не получаващи подаръци.

Благодарим на партньорите на инициативата ни ММЦ-Стара Загора, Обществения дарителски фонд, ПГОХ "Р. Княгиня", ППМГ "Гео Милев", Спортното училище и Музикалното училище!

Благодарности към организаторите от нашия Ученически съвет!

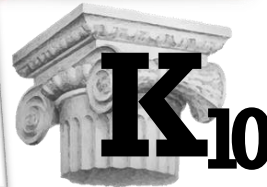
В реализацията на празника се включиха и колегите: Валентина Ганева, класен ръководител на 10. ас1 клас, Жанета Николова, психолог в ПГОХ „Р. Княгиня“, Дони Добрева, психолог в ПГКТ „М. Балкански“ и Таня Иванова, психолог в СУ „Т. Каблешков“!

Благодарим на всички участници в празника!

Автор: Димка Кънева, педагогически съветник

Събитието през погледа на орисницата му – Симона Николова

Идеята ни хрумна, докато разказвах на Анастасия от моя клас за едно парти от агенцията за партита, в която работя почасово. Партито беше за деца, лишени от родителски грижи, и аз бях впечатлена колко много се радвах на самото събитие. Размечтахме се как ще бъде хубаво и нашето училище да направи такова тържество за децата, настанени в социални домове в Стара Загора. Споделихме идеята с г-жа Димка Кънева и тя се съгласи веднага. С общи усилия организирахме доброволци от нашето и от други училища и направихме идеята реалност. Самото събитие мина много добре, всички деца се забавляваха и се зарадваха на подаръците, които получиха от нашия Дядо Коледа (Стивън Стойчев от 12. ас2 клас). Самите игри бяха най-разнообразни и подбрани специално за възрастовата група. Имаше и ателие, в което се приготвяха вкусни коледни лакомства. Играхме игри, четохме приказки и след това заедно похапнахме. Но какво е коледно тържество без Дядо Коледа?! Появи се на финала и самият Дядо Коледа и раздаде подаръци на всички присъствали деца, като ги викаше по име (точно както прави добрият старец). Те бяха много щастливи и дори не искаха да си тръгват.

Стара Загора повярва в КОЛЕДНОТО ЧУДО!

Ние, младите хора, се обединихме в каузата „Да помогнем на Теодор“ и заедно успяхме да съберем сумата от 11 050 лв.

Инициативите организираха ученици от ПГСАГ "Лубор Байер", ППМГ „Гео Милев“, ГПЧЕ „Ромен Ролан“, Спортно училище „Тодор Каблешков“, СУ „Максим Горки“, МОС Стара Загора, Младият кмет и Младите омбудсмани на Млада Загора.

Приносът на училището ни към Коледния благотворителен базар на МОС е в изделия на стойност 192лв.

Изпод сръчните ръце на учениците от 8аc1 с класен ръководител Златка Димитрова излязоха красиви традиционни сурвакници от естествени материали. Нашите съученици и много преподаватели ги оцениха по достойнство и ги изкупиха много бързо, за да бъдат част от коледната и новогодишната магия в техните домове. Направени с чисти и добри сърца за благородна кауза! Събраните 300 лева бяха преведени по сметката за лечението на Теодор. „Не е важно колко даваме, а колко обич влагаме в даването...“ (Майка Тереза).

Отличие за УУС

На 16 декември на коледното парти на Международния младежки център Ученическият училищен съвет бе отличен със сертификат за изпълнението на проекта "Доброволците на ПГСАГ "Л. Байер" в действие", реализиран през предходната 2021/2022 учебна година. Сертификатът бе получен от Живко Желязков, председател на УУС при ПГСАГ.

"Дари, за да зарадваш - 5"

Младежи с усмивка, съпричастност, организация и много любов към това, което правят, кампания на Младежки общински съвет като никоя друга.

Участието на училището ни в благотворителната кампания се изразяваше в закупени пакетирани хранителни продукти на стойност 67,30 лв. Специални благодарности изказваме на Елена Желева от 9 г, член на УУС, и на г-жа Стела Каменска, които цялостно реализираха инициативата!

На 23 декември всички събрани дарения от Младежки общински съвет бяха предоставени на социалната кухня към храм „Св. Паисий Хилендарски“, намиращ се в старозагорския кв. „Зора“.

Училищна кръводарителска акция

В безвъзмездната ни училищна кръводарителска акция се включиха Димитър Станимиров Неделчев от 12. в клас и Ивайло Николаев Николов от 12. тс клас. Благодарим им от сърце за благородния и хуманен жест!

Дари средства, вместо цвете

За първия учебен ден вълненията са големи във всеки дом, в който има ученици. По традиция на празника има много цвята.

Преди тази учебна година домовете на много семейства в община Карлово бяха затрупани с кал и не им е беше до празник.

Затоа призовахме – не носете букети за празника, а дарете средства! Тези, които искаха да са съпричастни и да помогнат в нещастията на хората от карловските села, дариха сумата, която са предвидили за цветята в кутия за дарения, която беше поставена на видно и достъпно място при откриването на учебната година.

Събраните средства от 192,00 лв. /сто деветдесет и два лева/ преведохме по дарителската сметка на община Карлово на 20.09.2022 г.

Благодарим на всички, включили се в инициативата, съпричастни с бедствието на територията на община Карлово!

Резюме за Spaghetti Bridge

За 79-тия рожден ден на училището на 18 ноември 2022 година в общата еуфория на разнообразните празнични събития се развихри и Spaghetti Bridge'22 - поредната ИНЖЕНЕРНО-СПАГЕТЕНА надпревара за построяване на МОСТОВЕ от СПАГЕТИ.

Предходните две спагети състезания се проведоха през 2017 и 2018 година. И тогава емоциите, вълненията и коментарите от участници, зрители и жури бяха много.

Това издание на състезанието бе открито с ентузиазъм от двамата водещи - Живко Желязков и Полина Русева от 11.^{ак2} клас. Микрофоните и музикалния фон управляваше умело Денислав Иванов от 8.^{ак2} клас.

Всички записани отбори се явиха в обявения час във физкултурния салон.

Строителството на мостовете се оцени от жури в състав:

1. Гл.ас.Тихомира Кордон, преподавател от ВСУ„ЧерноризецХрабър“ - председател
2. Инж.Станка Тенчева, преподавател от ПГСАГ
3. Д-р инж. Димитър Господинов, преподавател от ПГСАГ

Автор: инж.
Златина
Петрова,
организатор

След кратък поздрав от ръководството на училището председателят на журито обяви старта на състезанието.

Седемте участващи отбора решително се втурнаха към масите си за работа по инженерното предизвикателство.

Моделите на мостове се сглобяват от суха паста чрез рязане, лепене със силикон, използват се конци, ластици и др. На моста трябва да се разминават 2 малки модела на лек автомобил. *Оценява се реалната изпълнимост на моста, оригиналност, красота и прецизност.*

Голямата награда - пътуване до Варненския свободен университет и пици за останалите участници, са осигурени от училището.

Публиката и журито похапнаха бонбони.

Консултанти по подготовката на отборите бяха колегите: инж. Христина Петрова, инж. Весела Близнакова, инж. Моника Петрова.

Като **гости на събитието** присъстваха - инж. Пламен Михалев, председател на КСБ- Ст. Загора, инж.Георги Славов, инж. Весела Георгиева, преподаватели и ученици от нашето училище.

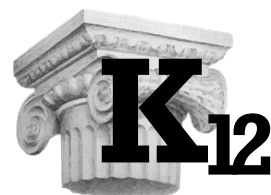
Благодарности за ентузиазма и безценната помощ на УУС, колегите-консултанти, педагогическия съветник, журито, класните ръководители на отборите, Живка Цачева, Златина Димова, Радослав Петров, учениците и ръководството на ПГСАГ, (както и на семейството ми, съседите и моята котка Джери и заека Буда!)

Класиране

1. НЕПОБЕДИМИТЕ - 12.^{AC1/2}
2. КАРБОНАРА - 12.^{AC2}
3. СПАГЕТКИ - 12.^{TC}

4. КОНСТРУКТОРА - 11.^{AC2}
5. БОБРИТЕ - 9.^{AC1}
6. Cool KIDS - 11.^{TC}
7. @strulka_ELITA - 12.^{AC1}

“Когато човек
силно желае нещо,
цялата Вселена
му съдейства.”

“Агашикът”,
Паулу Коелю

Когато преди близо десет години четях друго заглавие на любимия ми Коелю - „Дневникът на един маг“, чието заглавие на английски според мен много по-точно отразява историята (*"The Pilgrimage"* – прев. поклонническо пътуване), не бях и подозирала, че един ден може и аз да съм на този път и да мина през всички тези места само с раница на гърба и вроденото ми детско любопитство към света.

Когато през 2019 г. пиех кафето си в центъра на Сарагоса в кафене на име „Сантяго“, гледах с почуда изрисуваните по пътя жълти стрелки и мидени черупки, символ на Камино, не бях и помисляла, че три години по-късно висулката, която купих от прекрасната базилика отсреща, ще се счупи и аз с насълзени очи като дете ще моля Богородица, изобразена на нея, да ме върне отново в Испания. Нито пък, че само десет минути по-късно ще получа имейл, казващ, че есето, което бях изпратила преди месеци до софийска организация, занимаваща се с духовно развитие, ги е докоснало и биха искали да подкрепят моето пътуване с билети до Испания, ако за мен това е знак, че Пътят ме зове. Класическият и най-дълъг маршрут, по който аз поех през август 2022 г., се нарича *Camino Frances* (Френският път). Със своите близо 800 км той тръгва от красивото малко градче Сен-Жан-Пиед-о-Пор във Франция, преминава през Пиренеите и почти цяла Северна Испания и завършва пред катедралата в Сантяго де Компостела...или почти. За мен той завърши „на края на света“ или още стотина километра по-нататък във Финистере, малко рибарско градче на брега на Атлантическия океан, смятано някога за края на света (*lat. Finis Terrae*). Там, където океанът целува небето и от този съюз се раждат най-красивите изгреви и залези. Там бих се връщала още хиляди пъти. Защо ли? Ами, защото по Пътя влизах в десетки, ако не и стотици църкви, параклисчета и катедрали, но за мен истинският Божи храм си остава необятната океанска шир, откриваща се от скалите под фара на нос Финистера по залез.

За *Camino de Santiago* или Пътят на Сантяго (Свети Яков) е написано много, тъй като това е поклоннически маршрут, чиято притегателна сила привлича крале, папи и обикновени поклонници от цял свят повече от хилядолетие. Представлява мрежа от пътища, а общото между тях е крайната точка – катедралата в Сантяго де Компостела, където почиват мощите на Свети Яков. Камино е проекция на Млечния път и вероятно не случайно казват, че там се случват

чудеса. И да, случват се. Защото това не е пътят на туриста, на борещия се за физически или спортни постижения. Това е път на изпитание и духовно израстване, път не просто през Испания, а през себе си и към себе си.

Дали ме е било страх да тръгна сама, да изляза от зоната си на комфорт? Вероятно. Но „куражът не е липсата на страх, а триумф над него“. Да си докажа, че мога. Всичко. Сама. Е, сама никога не съм била. Силата, която ме пазеше и водеше, и хората, които държаха ръката ми и бършеха сълзите ми на хиляди километри разстояние, както и тези, които го правеха на Пътя и завинаги оставиха следа в сърцето ми, бяха моя упора. Разбира се, освен духовно пътуване, Камино е и едно предизвикателство да прекрачиш собствените си граници – социални, езикови, културни. Срецах много пъстри образи от цял свят, с някои от които и досега поддържаме връзка. Минах Пиренеите с две испанки, които казаха много мили думи за България. Един от най-верните ми спътници през част от пътя беше весела британка. В албергето в Орнийо дел Камино имаше организирана прекрасна вечеря и на масата се озовахме 8 души от 8 различни страни, с част от които станахме наистина близки и продължихме да се срещаме до края. Бях измъкната от заключено алберге през прозореца в 6 сутринта от най-

свободолюбивия германец, когото познавам. Е, няма как да спомена всички тук, така че ще нахвърлям само шрихи.

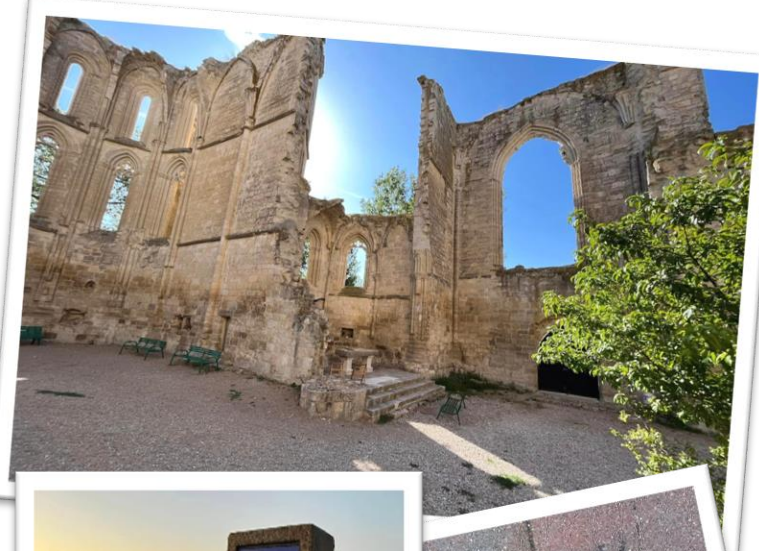
Освен веселите моменти, имах и някои предизвикателства. Изминах 24 км в жегата след ужасна нощ на борба с нещо между вирус и хранително отравяне, но това не ме уплаши толкова. Ужасно уплашена обаче бях, когато под тежестта на раницата получих мехури, които заплашваха да провалят приключението ми, защото без пари и дрехи можеш да оцелееш на Пътя, но ако краката ти пострадат, всичко пропада. Седях в малко кафе, когато с бавна крачка към масата ми се насочи един от най-начетените и приятни хора, които бях срещала тук. Моят спасител, който сякаш винаги изникваше точно когато бях най-зле - физически, емоционално, психически. Швейцарец, говорещ пет езика, Ото много се забавляваше, когато испанците ме наричаха Естела и всичките му производни. Чувам един спокоен дълбок глас на английски с лек акцент: "Естела, радвам се да те видя, чикитита!". Ото седна при мен и след като с типичната си загриженост ме разпита как съм, а пък аз помрънках как ме болят краката, поиска да ги види. "Какво, тук ли? Няма начин. Не бих ти показала тази "красота!". Погледна ме с усмивка и обясни, че може да помогне. Събувайки ужасно прашната обувка и чорапа под нея, установих, че нещата са станали още по-зле, а пръстите ми пулсират. Човекът взе стъпалото ми в ръцете си и го заразглежда с такова внимание и грижа все едно се кани да ми обуе стъклената пантофка. После извади от раницата си несесер с всякакви лекарства, лепенки, ножички и започна да го превързва. "Благодаря, докторе!", казах аз, когато приключи. Е, оказа се, че не е доктор, а инженер, но с военен опит, откъдето беше придобил тези си умения. И така, като птиче, което някой беше хванал, за да се погрижи за крилото му, аз излетях с нови сили, оставяйки го да довърши обяда си. И някак ми беше по-леко и започнах да се усмихвам отново. Добри хора има. Има ги навсякъде. И когато ти е най-трудно, Господ ти праща някого.

В един дъждовен ден пък се запознах с най-слънчевата синеока жена от Нова Зеландия. Шеф-готвач с убийствено чувство за хумор, Дженифър пътува и готви по целия свят. С добрия си испански ме спасява в едно алберге, където никой не говори и грам английски, а опитът ѝ да ми уреди чисти чаршафи прераства в много смях, споделени вечери и още повече запознанства, защото пък тя е търсач на интересни хора. Споделя ми, че искала да се запознае с мен още когато ме видяла до една скала в дъжда. „Стори ми се толкова хубава и интересна и си казах, че искам да познавам това момиче.“ Намирам четирилистни детелини и понякога ги подарявам на хора по Пътя. Дженифър се чуди... "Никога през живота си не съм намирала." "Ами, аз съм твоята фея." Стигаме Трикастела и в градинката на албергето я връщам от прага. "Ела и я намери." Оставям я да я види. И още една, и още една... Три четирилистни. Тя е толкова щастлива, че подарява едната на собственика на албергето и той веднага ни става приятел. "Ще пиша за теб в блога си", казва ми тя. "Момичето с чудесата".

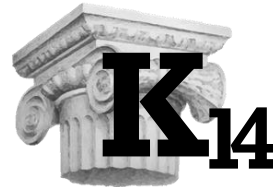
Явно ѝ нося късмет, защото Джени и до днес ми пише и се грижи за мен.

Предпоследната вечер се запознах с двама много забавни американци, които ме прекарват през толкова теми за разговор, че дъх не мога да си поема. Джим си вади телефона и започва да търси информация за България. "Нали знаеш какво казват за американците... че не сме добре с географията". Задава въпроси, а Пол и аз се смеем. "Какво изнася България?", пита Джим. "Имаш предвид освен красиви жени ли?", смее се Пол. "Да, освен очевидното". "Стела, срещала ли си странни хора по Пътя?" "Какво искаш да кажеш, Пол? То тук всичките сме странни."

Всяко място по Пътя, както и всеки отделен ден имат своята история. Весела, тъжна или замислена. Ако искам да предам всяка от тях тук, то разказът ми би заприличал на здание, облечено в натрошена разноцветна мозайка, досущ като произведение на гениалния архитект Гауди. А аз съм по-сладкодумна дори от Шехерезада и като истински разказвач на истории винаги оставям най-интересното за следващата вечер. Оставям на Вас сами да откриете историите, моите и Вашите, защото "тръгнеш ли да вървиш, пътят се появява". Buen Camino!

Автор: Стела Каменска,
преподавател по АЕ

Шампион по плуване и бъдещ строителен специалист

Аз съм Виктория Апостолова, на 18 години. Уча в Професионална гимназия по строителство, архитектура и геодезия "Лубор Байер". Тренирам плуване от 10-годишна. За пръв път влязох в басейна в първите класове като ученичка по настояване на своята баба. По онова време въобще не можех да си представя, че ще остана толкова дълго в този спорт и че дори ще го превърна в нещо повече от здравословно занимание. Спомням си как в началото изобщо не исках да стоя в басейна, беше ми студено и се разболявах често. Нещата потръгнаха едва когато спечелих първия си медал на едно коледно състезание. Емоцията беше голяма. Прибирайки се вкъщи, казах на родителите си, че искам да започна да тренирам всеки ден и да печеля още медали. Беше ми много трудно да съчетавам училището с ежедневните тренировки, но с много постоянство, труд и усилия стигнах дотук. От 3-4 години насам основният ми стил, с който се състезавам, е кроул в дисциплините 50, 100, 200 и 400 метра.

Засега броят на спечелените ми медали е 100, като най-голямото ми постижение е 5-то място на 200 метра свободен стил на държавно лично отборно първенство на 25-метров басейн за възраст мъже и жени.

Учим и творим

Ивайла
Панчева,
VIII ACI

Иванна
Досарева, VIII F

Десислав Генев, VIII F

Ученическото творчество в рубриката е по загадена творческа задача в часовете по предприемачество с преподавател г-жа Даниела Захариева.

Предприемач

Предприемачът почивен ден не знае,
не си позволява нито за миг да се шляе.

Разпределя важните задачи –
ту притичва, ту бързо крачи.

Бизнесмен е енергичен
и началник категоричен.

Устремен е винаги към целта,
търсец все печалбата.

Въпреки че е гъвкав и успешен,
животът му невинаги е лесен.

Понякога губи пари,
понякога бизнесът не върви.

Важното е да може да се
изправи,

към върха път да си проправи,
да върви все нагоре и напред,
да сложи бизнеса в пълен ред!

Творчески конкурси

По повод честването на празника
на ПГСАГ „Л. Байер“ – 18 ноември

за рисунка и
фотография

„Моят град – това, което другите не виждат“

за фотография

1. *Даниел Христов, XII^B*

2. *Живко Желязков, XI^{AC2}*

В есента на своето време

Градът ни е изпълнен с архитектурни паметници, от древността, та до днес. Винаги съм харесвал старите сгради, особено архитектурата, характерна за тях, през 20-те години на миналия век. Освен начина, по който са проектирани и изградени те, както и как са оформени фасадите им, ме е

3. *Михаела
Налбантова, XI^Г*

впечатлявала у тях и историята, която носят със себе си. Какво са преживели и видели. Голяма част от тях са обявени за паметници на културата и е жалко да виждаме как са напуснати от собствениците си и оставени на произвола на времето да се рушат, вместо да се съхранят и запазят. Такъв е и случаят с къщата, която снимах. Съвсем случайно се придвижвах по улицата, на която се намира, и веднага ми грабна погледа. Тогавя ме привлече у нея не само архитектурата ѝ, а и есенният вид на дървото, отрупано с плодове райски ябълки, което се намира в двора ѝ. Нямах камера в себе си и се зарекох да се върна, за да я снимам по-професионално. Старата къща се намира на ул. „Георги Кюмюрев“, №17. „В есента на своето време“ сега са и много други сгради, рушащи се и оставащи скрити от „другите“. От времето, в което живее нашето общество, зависи да ги върнем в тяхната „пролет“ и отново да допринасят за неповторимия вид на хилядолетния ни град.

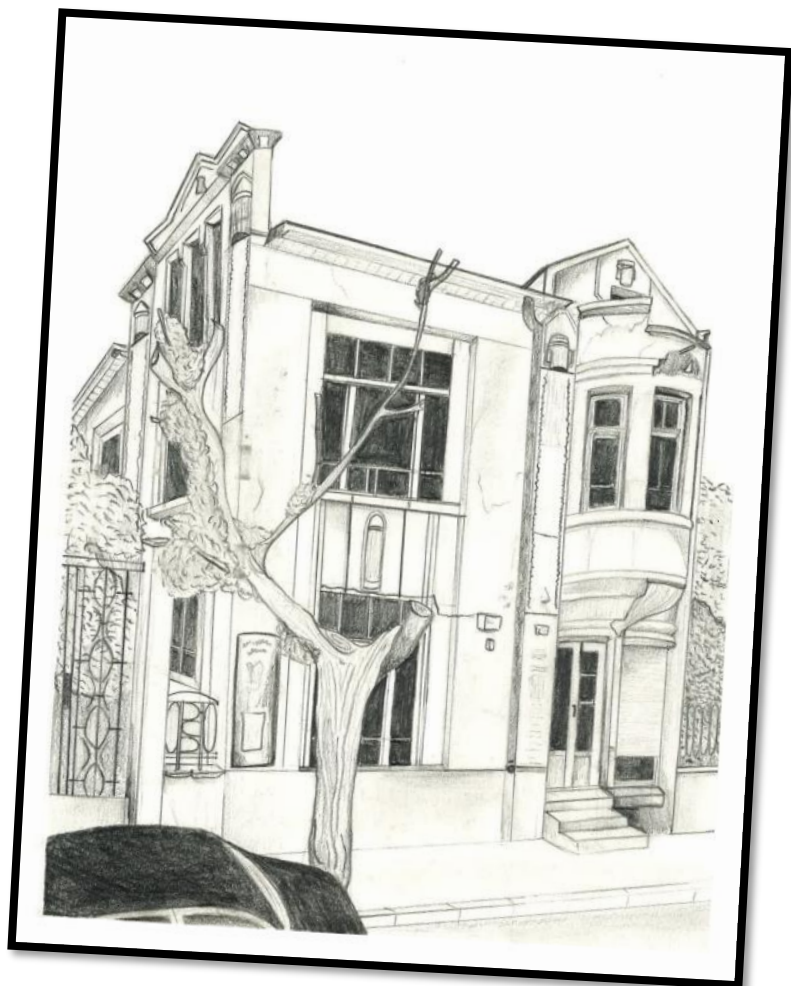

за рисунка

1. Биляна Филипова, ХІІАСІ

2. Иванка Славкова, ХАСІ

3.
Светла
Милчева,
ХАС2

литературен конкурс

(разказ, есе, стихотворение)

„Домът на моите мечти“

1. Елена Симеонова, XIIACI, откъс от есе

Какво е дом? Всеки човек има своето кътче на тази планета. Още в праисторията първата асоциация на хората е била да създадат дом. Самият факт, че са успели да превърнат на пръв поглед студената каменна пещера в свое защитено и уютно място, е удивителен. Успели са само чрез един запален огън и малко храна да създадат условия за семейна идилгия, сплотеност и взаимосвързаност.

...

Домът е не просто красива сграда, той е защитено място, кътче уют, вдъхновение, спасение и символ на устойчивост. Явява се пазител на времето и връзка с родовата ни общност. Домът е сила, способна да надвие бездушието, негативизма и да ни даде криле за духовно и нравствено израстване.

Красивата обвивка не прави дома. Също както при човека външните белези задават първото впечатление, но сърцевината е по-важна. Както Опра Уинфри казва: "Смятам, че когато поканиш някого в дома си, ти го

каниш да види вътре в теб". Много тънка е разликата между това да наречеш нещо свое жилище и свой дом. Домът е своеобразно огледало на човешката идентичност. Той носи различен емоционален заряд и енергия. Именно емоционалната обвързаност с жилището го превръща в дом и дава на човек чувство за принадлежност.

Всеки е част от кръговрата на живота - ражда се, израства и умира. През своя житейски път човек се преплита със съдбите на много други хора. Олицетворение за това е домът. Той е мястото, където нашите предци са били родени, където нашите баби и дядовци са се оженили и нашите майки и бащи са играли. Ние сме направили първите си стъпки в живота, прекрачвайки прага на това място. В дома остават духът, битата и културата на няколко поколения, в него се създават атмосферата и навиците, запазили се през вековете. Това е връзката с нашето минало, с нашите ценности. Старите снимки, окичени по стените, родопските одеяла, чергите, миризмата на топла питка, лаят на кучето, дори досадните малки каренца по телевизорите са символи на нашата свързаност, имащи за цел запазването на родовата цялост. Точно затова смятам, че е много трудно да градиш от нулата. Всеки, който изгуби дома си в природно бедствие като земетресение, пожар или наводнение, приема загубата присърце. Той е лишен не само от физическия си подслон, а от спомените, най-личните си и интимни мигове, преживени с близките хора на това място.

...

2. Елена Пенчева, VIIIГ, откъс от есе

Заедно с храната и съня създаването на дом е една от основните човешки потребности. Нуждата от сигурност, спокойствие, от нещо само наше – убежище, в което можем да се скрием. Тази нужда са имали хората още от зората на времето. Конкретно място ли е домът? Четири стени, мебели, покрив. Още един човек, с когото да се чувстваш добре? Конкретно място ли е, с адрес – улица, номер...? Или по-скоро идея – модерен апартамент, пълен с луксозни мебели и техника. Или разхвърляна къщичка със скърцащи врати, където всяко ъгълче пази следа от скъп спомен?

Моят мечтан дом е място, където ще остарее с любим човек. Там, където ще се будя щастлива и горда от всичко, което съм постигнала в живота. Където е изпълнено с радостни спомени, цари разбирателство и спокойствие. Където е сърцето ми.

...

Понякога си мислим, че вече знаем как ще изглежда домът ни, но всъщност прекарваме живота си някъде, където не

изглежда като от списание или както сме си го представяли. Но продължаваме да сме щастливи, защото сме изградили дома си с много емоции – някои добри, други не чак толкова. Създали сме и спомени, за които след време се сещаме, и се смеем, и се чувстваме обичани. Така разбираме, че сме го открили – мечтания дом.

3. Александра Благоева, XIACI, откъс от есе

В днешно време, с напредналите технологии и строителство, много бързо и лесно можеш да проектираш и построиш своя дом, така както си го представяш, стига да имаш нужните средства. Но парите могат ли да ти купят уюта, който трябва да присъства в дома?

Домът мечта не зависи от това дали къщата ти е на няколко етажа с голям двор и басейн, нито от това къде се намира той. Какъв е домът, се определя от хората, които живеят в него.

...

Домът мечта за мен не се крие зад това колко е голяма къщата ти, какви са мебелите в нея или колко пари си вложил, за да изглежда по определен начин. Четирите „голи“, бездушни стени се превръщат наистина в дом,

когато има любов и разбирателство. Можеш да си много по-щастлив на село в малката къщурка с вкусните гозби на баба и прекрасните истории на дядо, да им помагаш в земеделската работа и вечер задружно да се съберете на масата. Това е усещането за домашен уют. Такъв комфорт можеш да усетиш и в някоя вила на брега на морето, в която се будиш всяка сутрин до любимия си човек и душата ти да прелива от щастие, или пък когато се прибереш у дома и мама и тате те посрещат с топла прегръдка и до тях да стои кучето, което върти опашката си от радост, понеже те е чакало цял ден.

За мен мечтаният дом е, когато прекрача прага на вратата, да ме облее спокойствие и напрежението от деня да падне от плещите ми. Да живея с някого, с когото да мога да споделям тревогите и радостите си, когото да обичам и с когото да се чувствам обичана. Звънлив детски глас да озвучава цялата къща и вкъщи винаги да е весело. Навсякъде да има снимки, на които са запечатани хубавите емоции, които сме изживели заедно.

...

В творческите конкурси по повод 79-годишнината от основаването на ПГСАГ „Л. Байер“ се включиха много ученици, които със своите есета, стихотворения, снимки и рисунки превърнаха честването на патронния празник на училището в празник на творческото въображение, на вдъхновението, на смелия и чист полет на мечтите, на младежката дързост.

Кадри от празника

79 години от основаването на ПГСАГ „Л. Байер“ – 18 ноември

снимките са направени от фото клуба на училището

състезание по волейбол

награждаване на победителите в творческите конкурси

наградения в строителното състезание

народни танци в двора на училището

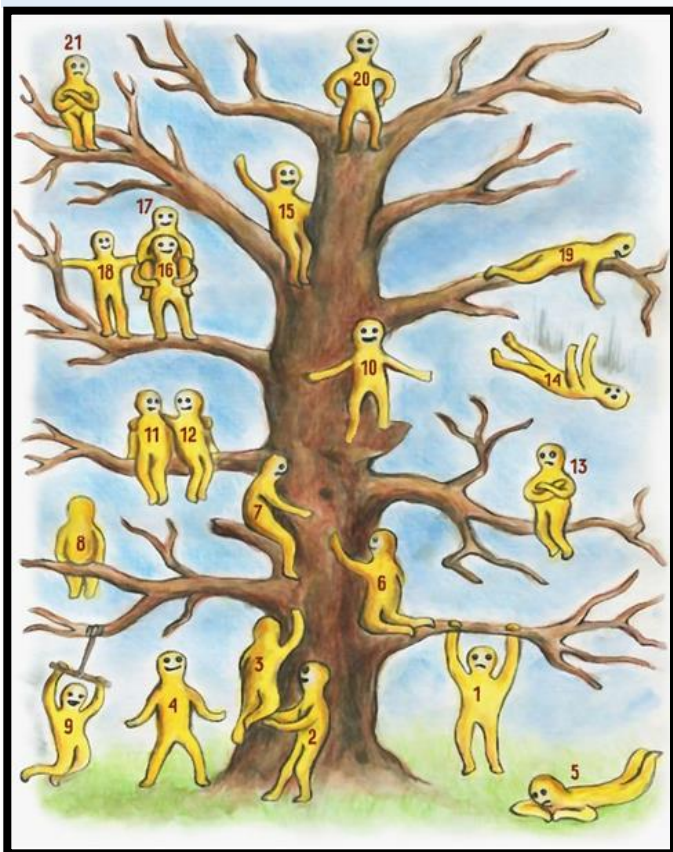
състезание по футбол

инженерно-спаземната надпревара spaghetti bridge

психологически тест : Изберете си човече

2, 11, 12, 19: означава, че сте добър човек, винаги готов да помогне на приятелите си.

4: стремите се към постигане на стабилност и добър стандарт на живот, без да се сблъсквате с много трудности.

5: чувствате се изчерпани и слаби и Ви липсва мотивация.

9: Вие сте весел човек, обичащ да се забавлява.

13, 21: Вие имате много вътрешни конфликти за разрешаване, често избягвате комуникацията с околните. 8: Вие сте личност, която често потъва във вътрешния си свят, изгубени сте в собствените си мисли.

10, 15: адаптирани сте към живота си или поне на този етап.

14: намирате се в емоционална пропаст.

20: имате високо самочувствие.

16, 17: Вие сте уморени да подкрепяте постоянно някой край себе си, но същевременно сте личност, можеща да се радва на вниманието на околните.

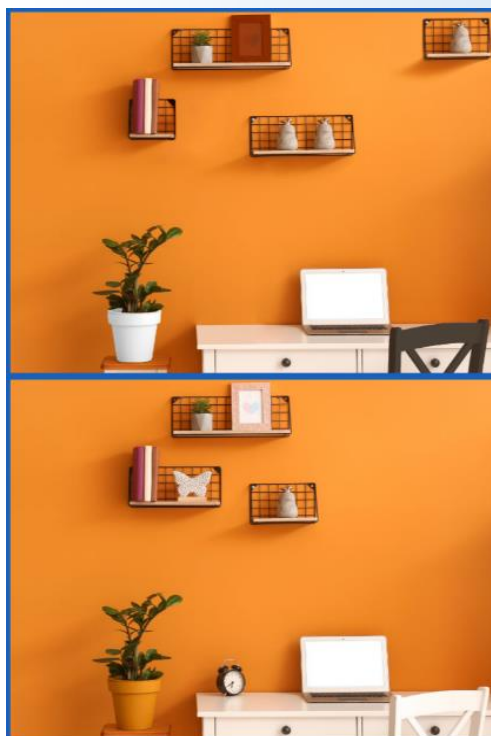
П Т С А Т

З
В
Л
Е
К
А
Т
Е
Л
Н
О

решете sudoku

5			4			6		
				1				
				5				7
	6				8	1		4
2				7				
		1						2
6								
			3			2		5
		3				7		

открийте 7-те разлики

Редакционен колектив: Галина Петрова, преподавател по БЕЛ, Радостина Стайкова, преподавател по история, Димка Кънева, педагогически съветник, Живко Желязков, председател на УУС, Даниела Данева, зам.- председател на УУС
Дизайн: Живко Желязков

